

бва да се избератъ ония условия, при които да намѣрите това, което ще осмисли живота ви.

Сега ще ви приведа една малка легенда отъ първитѣ врѣмена на християнството. Анунцио, младъ, виденъ римски патриций, билъ уважаванъ и обичанъ отъ всички млади въ тогавашното врѣме, особено отъ красивая полъ. Всички млади момичета, които идвали при него, казвали: безъ тебе не можемъ да живѣемъ, ти си нашето спасение, само ти можешъ да ни избавишъ. Той имъ казвалъ: много добръ, само че азъ ще ви поставя на единъ изпитъ, и ако вие издържите изпита, тогава азъ ще отговоря на вашитѣ чувства. Имайте предвидъ, че Анунцио билъ запознатъ съ християнството, само че билъ таенъ привърженикъ. Той ималъ за Учителъ нѣкакъвъ си постникъ — Салвий, който живѣялъ далечъотъ хората. Салви билъ на около 100 години и затова повече лежалъ на легло, но отъ врѣме на врѣме пишалъ една книга и то съ кръвь — такова било неговото мастило. Анунцио завеждалъ тия момичета при своя учителъ, дѣто по закона на Любовта, всѣка мома която обичала Анунцио, трѣбвало да се остави да ѝ прѣрѣжатъ една жила на ржката, за да взематъ малко кръвь, понеже съ човѣшка кръвь трѣбвало да бѣде написана книгата на Учителя Салвий. Вие, като слушате този разказъ, ще кажете: жестоко е това! Но я ми кажете, ония хубавитѣ нѣща въ васъ, не се ли написватъ съ кръвь? Какви страдания трѣбва да се прѣкаратъ, докато се дойде до нѣщо хубаво! Христосъ не на писа ли всичко съ кръвьта си? Ами мъченицитѣ? Послѣ, днешнитѣ изобрѣтатели, днешнитѣ идеалисти не написватъ ли всичко